MILLIY G‘URUR, VATANPARVARLIK TARBIYASIDA KITOBXONLIK HAMDA IJTIMOIY FANLARNING O‘RNI VA AHAMIYATI

Qo‘chqorov R. O‘
TDYU kafedrasi v.b. dotsenti, filologiya fanlari nomzodi.

Annotatsiya. Ushbu maqolada yosh avlodni milliy g'urur va vatanparvarlik ruhida tarbiyalashda kitobxonlik madaniyati hamda ijtimoiy-gumanitar fanlarning o'rni va ahamiyati ilmiy-pedagogik jihatdan tahlil qilingan. Oilada kitobxonlik muhitini shakllantirish, badiiy adabiyotning tarbiyaviy salohiyatidan samarali foydalanish hamda tarix, adabiyot, tarbiya va huquq fanlarini integratsiyalashgan holda o'qitish orqali yoshlarning ma'naviy-axloqiy fazilatlari, tanqidiy fikrlashi va vatanparvarlik tuyg'ularini rivojlantirish masalalari yoritilgan. Shuningdek, globallashuv sharoitida milliy o'zlikni anglash va mafkuraviy barqarorlikni ta'minlashda ta'lim-tarbiyaning ustuvor ahamiyati asoslab berilgan.

Kalit so‘zlar: milliy g'urur, vatanparvarlik, kitobxonlik madaniyati, ijtimoiy-gumanitar fanlar, ma'naviy tarbiya, yoshlar tarbiyasi, milliy o'zlik, globallashuv, ta'lim, badiiy adabiyot.

Аннотация. В статье анализируются роль и значение культуры чтения и социально-гуманитарных дисциплин в воспитании у молодежи национальной гордости и патриотизма. Особое внимание уделяется формированию читательской среды в семье, использованию воспитательного потенциала художественной литературы и интеграции преподавания истории, литературы, воспитания и основ государства и права. Обоснована важность образования и воспитания в условиях глобализации для укрепления национальной идентичности, духовно-нравственных ценностей и гражданской ответственности молодого поколения.

Ключевые слова: национальная гордость, патриотизм, культура чтения, социально-гуманитарные науки, духовно-нравственное воспитание, молодежь, национальная идентичность, глобализация, образование, художественная литература.

Abstract. This article analyzes the role and significance of reading culture and social sciences in fostering national pride and patriotism among young people. It highlights the importance of creating a family reading environment, utilizing the educational potential of literature, and integrating the teaching of history, literature, civic education, and

law to develop students' moral values, critical thinking, and patriotic awareness. The study also emphasizes the priority of education and moral upbringing in strengthening national identity and civic responsibility in the context of globalization.

Keywords: national pride, patriotism, reading culture, social sciences, moral education, youth education, national identity, globalization, education, literature.

Avvalo, bizdan bir muhim haqiqatni eslab-eslatib o'tish talab qilinadi. Mazkur haqiqat O'zbekistonda voyaga yetmaganlar ishlari bilan hukumat doirasidagi komissiya shug'ullanishi, mazkur masalaga shu darajada yuksak e'tibor qaratilishi bilan bog'liqdir. Buning sababi nimada, degan savolga ham javob aniq. Chunki, bu yurtda aholining qariyb 42 foizini aynan voyaga yetmagan bolalar, o'spirinlar tashkil etadi. Ular erta o'tib indin har biri o'z taqdirini o'z qo'li bilan yaratadigan shaxsga, bu shaxslar jam bo'lib esa, o'z mamlakati kelajagini hal etadigan xalqqa aylanishi kerak. Masalaning qanchalar muhimligi O'zbekiston Respublikasi Prezidentining unga, eng ustuvor vazifalardan biri sifatida, g'oyat jiddiy e'tibor qaratishidan ham anglashiladi:

“Taraqqiyotning tamal toshi ham, mamlakatni qudratli, millatni buyuk qiladigan kuch ham, bu – ilm-fan, ta'lim va tarbiyadir. Ertangi kunimiz, vatanimizning yorug' istiqboli, birinchi navbatda, ta'lim tizimi va farzandlarimizga berayotgan tarbiyamiz bilan chambarchas bog'liq. Buyuk yunon olimi Aristotelning “Vatan taqdirini yoshlar tarbiyasi hal qiladi”, degan so'zlari bor. Qarang, bu fikrlar miloddan avval aytilgan. Demak, insoniyat ongli hayot kechira boshlagan davrdan buyon ta'lim va tarbiya masalasi doimo dolzarb ahamiyat kasb etib kelmoqda” [2].

Darhaqiqat, yoshlar, jumladan, maktab o'quvchilarining ertaga qanday inson bo'lib jamiyatga kirishi, o'zi va atrofidagilar, pirovardida esa, yurti taqdiriga ko'rsatadigan ta'siri bugun ularga nisbatan amalga oshirilayotgan siyosatga, e'tibor va munosabatga bog'liqdir. Yaqin va uzoq xorijda yuz berayotgan turli darajadagi birodarkushlik urushlari, millatlararo, dinlararo, hududlararo va hatto avlodlararo kelib chiqayotgan nizolarning tag zaminida o'sha yurtlarda ayni masalaga vaqtida e'tibor qaratilmagani, o'sib kelayotgan avlod ta'limi, tarbiyasi, dunyoqarashi, e'tiqod va hayotiy maslaklarining shakllanish jarayoni o'z holiga tashlab qo'yilganidek mudhish xatolar, qo'ldan boy berilgan imkoniyatlar yotibdi.

Ko'p marta takrorlanganidek, bugungi globallashayotgan dunyoda farzandlarimizni qandaydir shaklda o'rab-chirmab, olamdan ayri holda yashashga ko'niktira olmaymiz, buning foydasidan ko'ra zarari ko'proq bo'lishi ham tayin gap. Demak, ularni global hayot, global ax-

borot, global madaniyat oqimida g'arq bo'lmay oqishdek, aksincha, bu ulkan oqimda pishiqib, toblanib, tajriba va mahorat orttirib suzishdek murakkab taqdir kutmoqda. Buning uchun ularning nafaqat navqiron jismu joni baquvvat, kuchshijoatga to'la bo'lishi, balki ruhiyati sog'lom, mo'ljal-manzilni to'g'ri tanlash va unga yetib borish, vaziyatni sezgir baholay bilish – ma'naviy oriyentatsiya uquvi bo'lmog'i talab etiladi. Bu ishda esa ularning eng yaqin, beminnat va tajribali murabbiyi sifatida har birining konkret ota-onasi, aka-opalari ko'z oldimizda gavdalanadi.

Biz nima uchun maktab o'quvchilarining aynan yaqinlari omiliga bunchalik urg'u beryapmiz? Muammo shundaki, ularning ta'limtarbiyasi haqida gap ketganda aksariyat ma'ruzachi-mutaxassislar nuqul umumiy sanoqlar (oila, mahalla institutlari, yoshlar va xotin-qizlar tashkilotlari)ni, “hammamizning ishimiz”, “barchamiz mas'ulmiz” qabilidagi gaplarni ko'p va xo'b takrorlashadi.

Holbuki, gap konkret Ahmad va Aziza haqida borar ekan, bu ikki tirik inson bilan real tirik shaxslar – ikkovining bekamu-ko'st voyaga yetmog'idan eng ko'p manfaatdor kishilar astoydil shug'ullanishi har jihatdan samarali bo'ladi.

Mutasaddi davlat tashkilotlari va turli jamoat uyushmalari bu ishda mana shu insonlarga beminnat ko'makchi, oqil maslahatchi rolini o'ynashi ayni muddao bo'lib, aslida ham ularning nizomiy vazifalari, faoliyat funksiyalari ayni shu ko'lamda kechishini kundalik amaliyot ko'rsatib turibdi.

Albatta, bola tarbiyasida universal qoidalar, hammabop retseptlaryo'q va, afsuski, bo'lishi ham mumkin emas. Biroq odamzod tarixi, uning uzoq davom etgan insoniylashish yo'liga boqib, harqalay, barcha zamon va makonlarda o'zini oqlagan, samara bergan ayrim omillar to'g'risida gapirish mumkindek. Ulardan biri – oilada kitobxonlik muhitini shakllantirish, uni shajaraviy an'anaga aylantirish tajribasidir.

Avvalo, bir narsani tan olishimiz kerakki, masalan, mumtoz badiiy asarlarni Siz bilan bizdan ko'ra iste'dodliroq, ko'proq narsani yaqinroqdan ko'ra olgan, murakkab muammolarga erinmay javob izlab, ularga to'g'ri javoblar topa olgan murabbiy insonlar yaratishgan. Qolaversa, badiiy adabiyot beistisno barcha hayotiy muammolarni o'zida qamrab olishi barobarida, ularni inson bolasiga sezdirish va yechim yo'llarini o'rgatishda nihoyatda ta'sirli – obrazli-san'atkorona usullardan foydalanadi. Shu tufayli ham quruq va zerikarli nasihatbozlik, hammaga ham xush kelavermaydigan aql o'rgatish, ko'pchilik tomonidan malol olinadigan chaqiriqbozliklar bilan yillar davomida erishilmagan natijaga badiiy adabiyot ta'siri bilan juda tez va to'la erishish mumkinligiga

istagancha misol keltirsa bo'ladi. Ayrimlar bugungi tezkor, texnik-texnologik mo'jizalarga boy zamonda bolalarni kitobga jalb etish, ularda kitobxonlik ko'nikmalarini shakllantirish deyarli imkonsiz ish ekanini, go'yo muhokama etilmaydigan haqiqatdek, da'vo qilishi mumkin. Bizningcha esa, bunday da'volarni hammadan avval mana shu ishga biror marta xafsala qilmagan, uni tajribada nomiga bo'lsada sinab ko'rmagan kimsalar ilgari suradi. Agar jiddiysiga oladigan bo'lsak, bunday da'vo egalari, o'zlari bilibbilmay, Yaratganning bandalariga aytgan birinchi va bosh amriga (“Iqro” – “O'qi” hukmiga!) zid qarashni olg'a surayotgan bo'lib chiqadilar.

Binobarin, insoniyat topgan eng buyuk kashfiyotlardan biri, O'zbekiston Qahramoni Ozod Sharafiddinov ta'rificha “birinchi mo'jiza” – kitob va unga bo'lgan e'tibor-ixlos mana shu inson zotining ruhiga eng yaqin, balki oziq-ovqat g'izosidan ham yaqinroq va muhimroq amal hisoblanadi. Boshqacha aytganda, bolalarimiz hayotida kitobga intilishni xuddi kiyim-kechak bilan badanni yopish, ovqatlanishdan oldin qo'l yuvish, turfa xavf-xatarlardan o'zini asrash singari odatlar kabi tabiiy ehtiyojga, kundalik amalga aylantirish bemalol mumkin bo'lgan va nihoyatda zarur ishdir. Agar aksar ko'pchilik ota-ona go'yo arzimasdek tuyuladigan mana shu ishda ijobiy natijaga erisha olsa, farzand tarbiyasi, uni jamiyatga sog'-salomat qo'shishdek muhim jabhada misli ko'rilmagan ijobiy samaralarga sababchi bo'lardilar.

Zero, kitobga, badiiy adabiyotga oshnolik inson bolasiga komillik yo'lini keng ochishi, uning qalbini yuksak ideallar – vatanparvarlik, milliy g'urur, mehr-shafqat, odamiylik va fidoyilik fazilatlari ila to'ldirishi bilan beqiyos va o'rnini boshqa biror narsa bilan almashtirib bo'lmaydigan omil ekanini ko'hna tarix necha ming bor tasdiqlagan. Axir tarixda qay bir olim, mutafakkir va komil shaxs o'tibdiki, u kitoblar orasida o'smagan, mutolaaga mehr bermagan, o'qish-o'rganishdan ulkan zavq va ilhom olmagan bo'lsa? Shunday ekan, biz mana shu real va ta'sirchan omildan ko'z yumishimiz, uning ahamiyatini xaspo'shlashimiz, bolalarimizni undan bebahra qoldirishimiz mumkinmi? Mamlakatimiz nashriyot va bosmaxonalarida tayyorlanayotgan, xorijdan oltin pulga olib kelinib, kutubxonalarimiz, axborot-resurs markazlarimizga taqdim etilayotgan minglab-millionlab nusxadagi mumtoz asarlar biz uchun ta'lim-tarbiya ishida beminnat ko'makchi, mustahkam tayanch va ni-

hoyatda qiziqarli, shavqli omil bo'lishi kerakmiyo'qmi?

Umuman olganda, bolasini kitobga oshno qilish masalasiga ota-onalarning shaxsiy ishi, istasa qiladigan, istamasa birov aralasha olmaydigan xohishi sifatida qaralishi to'g'rimikan? Asosiy qonunimiz – Konstitutsiyamizning 77-moddasida belgilangan "Ota-onalar va ularning o'rnini bosuvchi shaxslar o‘z farzandlarini voyaga yetguniga qadar boqishi, ularning tarbiyasi, ta'lim olishi, sog'lom, to'laqonli va har tomonlama kamol topishi xususida g'amxo'rlik qilishga majburdirlar..." [1] normasidagi "har tomonlama kamol topishi" talabi o‘z ichiga, jumladan, bolalarni kitob o'qishga o'rgatish, kitobxon qilib voyaga yetkazish, ularni asrlar sinovidan o'tgan buyuk kitoblar bag'ridagi ruhiy-ma'naviy boyliklarga ega etish vazifasini ham o‘z doirasiga qamramaydimi?

Voyaga yetmaganlar tarbiyasidagi mazkur yo'nalishda hamma yerda ham maqtanarli natijalar qayd etilmayotganining qator sabablarini aytish mumkin. Ularning eng muhimi sifatida esa, bolasiga kitobxonlik sabog'ini bermog'i lozim bo'lgan ota-onaning o'zi bu mashg'ulotdan yiroq hayot kechirishini ko'rsatish kerak. “Tarbiyalovchi, avvalo, o'zi tarbiya ko'rgan bo'lishi lozim” degan qoida, afsuski, bu borada ham o'zining achchiq mantiqini namoyish qiladi. Lekin “ahvol shunday ekan, iloj qancha?” deya mag'lubiyat qo'lini ko'tarish ham to'g'ri ish emas.

Zero, ezgu ishning hech qachon vaqti o'tmaydi. Bu ishni kimdir, qachondir xafsala bilan boshlasa, albatta, natija va samara o'zini ko'rsatadi. Biz mulohazalarimizni har bir oilada kitobxonlik muhitini yaratish, uni shajaraviy an'anaga aylantirish masalasidan bekorga boshlaganimiz yo'q. Ya'ni, mazkur muhit, agar oilada bo'lsa, uni kuchaytirish, agar bo'lmasa, hosil qilish – boyagi – ko'zimizning oqu qorasi – Ahmadning va Azizaning ertangi baxtli kelajagini yaratish ishida nihoyatda muhim va e'tiborga arzirli masaladir.

Ta'kidlaganimizdek, bugungi insoniyat hayoti o'zining shiddati, ko'lami, munosabatlar murakkabligi bilan nafaqat oldingi asrlar, balki bir necha o'n yilliklar ilgarigi hayotdan ham jiddiy farq qilmoqda. Hamma narsada va barcha yerda kuzatilayotgan globallashuv jarayoni inson atalmish mavjudotning mo'jazgina boshi va qolgan butun jismu jonini ham xuddi buzg'unchi quyundek o'rabchirmab olmoqdaki, bu shiddat va kuch qarshisida uncha-muncha odamning dosh berishi – o'zini, o'zligini, shaxsi va intellektini saqlashi tobora qiyinlashib boryapti. Mavzuga oid bo'lgani uchun yana bir teskari – paradoks holat to'g'risidagi kuzatishlarimiz bilan o'rtoqlashamiz. O'ziga “axborotlashgan jamiyat” deb nom qo'yib olgan bugungi insoniyat jamiyatida u yoxud bu voqea-hodisa haqida [u tarixda yuz berganmi yoki kuni kecha

sodir bo'ldimi – farqi yo'q!) ommaviy axborot vositalari “topib” tarqatayotgan ma'lumot, axborot, “tezkor xabarlar” qancha ko'paysa, o'sha voqeahodisa to'g'risidagi chinakam haqiqat shunchalar mavhumlashib, usti yopilib bormoqda. Yangi xabar va “topilmalar” qanchalik ko'p taqdim etilgani sari o'quvchi-tomoshabin-tinglovchi bo'lmish inson dunyoqarashi, ongu shuurida boshboshdoqlik, tarqoqlik – xaos shunchalar ko'p tomir otib boryapti. Natijada, inson diqqati masala mohiyatidan uzilib, u mazkur masala haqida o'zining “erkin, individual, shaxsiy fikr-qarashi”ni izhor etayotgan tomonlar o'yiniga mahliyo bo'lib qolmoqda. Ana endi mana shu axboriy, iqtisodiy, ijtimoiy, siyosiy, madaniy, ma'naviy tolato'mlar ichida yashashiga, kun kechirishiga, o'zini oyoqqa turg'azishiga to'g'ri keladigan yosh insonning holatini ko'z oldimizga keltiraylik. Uning dunyoqarashi, didi, axloqi, ruhiyati va kayfiyati – bir so'z bilan aytganda, shaxsi shakllanishiga ta'sir ko'rsatadigan, ta'sir ko'rsatishga urinayotgan omillarning rang-barangligiga, murakkabligiga, aksariyat hollarda esa, ziddiyatliligiga diqqat qilaylik.

Agar bu muammoni yurtimiz yoshlari, bizning misolimizda bo'lsa, umumta'lim maktablari o'quvchilari ko'lamida oladigan bo'lsak, ularning chinakam xalqparvar, yurtsevar, milliy g'ururi baland shaxslar qilib voyaga yetkazishda ijtimoiy-gumanitar fanlarning o'rni va ahamiyati yanada ravshanroq namoyon bo'ladi.

Ba'zan ayrim odamlardan: "Mutaxassis kadr degani kasbiga oid fanlarniyaxshi bilsa bo'ldi-da, amaliyotda ularga shu kerak bo'ladi, ijtimoiy fanlarni o'qitib vaqt o'tkazish, o'quvchilarni chalg'itishdan nima foyda?" qabilidagi gaplarni ham eshitib qolamiz. Yuzaki qaraganda, ular haqdek tuyuladi ham. Biroq bu qarash nechog'li to'g'ri, shunday qarash bilan uzoqqa borib bo'ladimi?

Gap shundaki, odamning aqlli bo'lishi, bilimli bo'lishi hali uning chinakam inson bo'lib yetishganini mutlaqo anglatmaydi. Dunyo tarixida millionlab insonlar hayotiga zomin bo'lgan urushlarni, totalitar boshqaruv tizimlarini, qirg'in qurollarini, terror usullarini, insonni ma'naviy tubanlikka boshlovchi ommaviy madaniyat ko'rinishlarini o'ylab topgan kimsalarni aqli noqis, bilimsiz omi odamlar, deb aslo aytib bo'lmaydi. Ularning har biri nedir aql, bilim kuchiga tayangani, o'z rejalarini ayni shu kuch yordamida qurgani ham shubhasiz. Biroq bu kimsalar o'sha aql va bilimdan donish topa oldilarmi, to'plaganlari aql va bilim quvvatini nimaga yo'naltirishdi, bir so'z bilan aytganda, ulardagi aql va bilim gumanizmga bir chimdim xizmat qildimi? degan savolga, afsuski, ijobiy javob topib bo'lmaydi. Xuddi mana shu jihati bilan ular insoniyat donishmandlari safidan hech qachon o'rin ololmaydilar. Farzandlarimizning nafaqat kuchli bilim, aql va jism egasi bo'lishlarini, balki dunyo ishlariga keng va sinchkov nazar tashlay oladigan, yaxshilikni

yomonlikdan, ezgulikni qabohatdan, ma'rifatni johiliyatdan, abadiylikni bir lahzalikdan, samimiylikni riyodan, do'stlikni sotqinlikdan ajrata oladigan, millatni nima yuksaklarga ko'tarishi mumkin-u, ne narsalar tubanga sudrashi tayinligini teran anglaydigan avlod bo'lib yetishishi – eng muhim masaladir. Insonning o'z qadr-qimmatini anglashi, irodasi baquvvat bo'lishi, imoni butun, oldiga qo'ygan maqsadi ezgu va aniq shakllanishi uchun esa, u to'g'ri, mantiqli fikrlash ko'nikmasini egallashi lozim. Uning oqni qoradan, soxtani chinakamdan ajrata olish qobiliyati “Tarbiya”, “Tarix”, “Adabiyot”, “Davlat va huquq asoslari” singari ijtimoiy fanlarda o'zlashtiriladigan bilim-tajribalar yordamida tezroq va samaraliroq ochiladi, charxlanadi.

Ochig'ini aytganda, farzandlarimizning yosh qalblarida milliy g'urur, vatanparvarlik hislarini vujudga keltirish va o'stirish muammosini bu fanlar imkoniyatlaridan samarali foydalanmasdan hal etib bo'lmaydi, deyishga barcha asoslarimiz bor. Hamma gap umumta'lim maktablarida ayni fanlar qanday o'tilayotganida, ularni kimlar o'tayotganida qolgan.

O'zim ishlayotgan universitetning birinchi kursiga qabul qilingan talabalar bilan dastlabki muloqot soatlaridanoq bir taassufli holatga qayta-qayta duch kelaman. Avvalo, ularning ko'pchiligi “Adabiyot”, “Tarix” fanlaridan maktab dasturlariga kiritilgan mavzularni juda yuzaki o'zlashtirishgan bo'lsa, ozmiko'pmi o'zlashtirganlari ham shu ikki predmetda o'tilgan bir davr, bir hodisa tafsilotlarini bir-biriga ulay olmasliklari, ular o'rtasidagi mantiqiy va ma'noviy bog'liqlikni his qilmasliklari kishini behad ranjitadi. Holbuki, deylik, “Tarix” fanining oqil o'qituvchisi, masalan, XIX asrning ikkinchi yarmida yuz bergan, o'lkamizning Chor mustamlakachilari tomonidan bosib olinishi voqealari xususida gapirar ekan, hech bo'lmaganda, maktab “Adabiyot” fani dasturlaridan o'rin olgan Abdulla Qodiriyning “O'tkan kunlar” romanidagi Yusufbek hojining zamondoshlariga qarata aytgan nadomatli ta'nalarini yoxud Cho'lponning “Kecha va kunduz” romanida general-gubernator (hokim to'ra) tomonidan Miryoqubga aytilgan achchiq haqiqatlarni eslab o'tish bilan o'quvchilarning masala mohiyatini chuqurroq va ta'sirliroq anglashlariga erishishi tayin va aksincha, “Adabiyot” fani o'qituvchisi xuddi shu ishni adabiy va tarixiy material integratsiyasi yordamida amalga oshirishi ayni muddao bo'ladi.

Afsuski, shu oddiygina pedagogiktalablar samarali bajarilmasligi evaziga oliy o'quv yurtiga o'qishga kirgan talabalar ham (oliy ta'limdan chetda qolgan millionlab yoshlarda esa inchunun!) ikki fan materiallari o'rtasidagi bog'liqlikni anglamaydilar, tushuncha va tafakkurlari doirasi shunga yarasha tor hamda biryoqlama qiyofa kasb etadi.

Bunday misollarni faqatgina shu ikki fan doirasidaginayana o'nlab, yuzlab keltirish mumkin.

Yoki boshqa, bundan ham soddaroq misol. "Davlat va huquq asoslari" predmetida, tasavvur qilish mumkinki, birinchi navbatda, va asosan mamlakatimiz Konstitutsiyasi, unda aks etgan huquqiy normalar tahlil va talqin etiladi.

Bunday misollarni faqatgina shu ikki fan doirasidagina yana o'nlab, yuzlab keltirish mumkin. Yoki boshqa, bundan ham soddaroq misol. “Davlat va huquq asoslari” predmetida, tasavvur qilish mumkinki, bi- rinchi navbatda, va asosan mamlakatimiz Konstitutsiyasi, unda aks etgan huquqiy normalar tahlil va talqin etiladi.

Xususan, yangi tahrirda qabul qilingan Bosh qomusimizning 52-moddasida, o'qituvchilar haqida ilk marotaba shunday e'tirof o'rin olgan:

“O'zbekiston Respublikasida o'qituvchining mehnati jamiyat va davlatni rivojlantirish, sog'lom, barkamol avlodni shakllantirish, xalqning ma'naviy va madaniy salohiyatini saqlash hamda boyitishning asosi sifatida e'tirof etiladi.

Davlat o'qituvchilarning sha'ni va qadr-qimmatini himoya qilish, ularning ijtimoiy va moddiy farovonligi, kasbiy jihatdan o'sishi to'g'risida g'amxo'rlik qiladi” [1]. Shu modda maqsadmohiyatini izohlar ekan, shu fan muallimi bu ta'rif va e'tirof sof milliy zaminga, ustoz va murabbiylarga cheksiz hurmat hamda e'tibor ko'rsatgan xalq zakosiga borib ulanishi, barcha buyuklarimiz, xususan, Hazrat Navoiyning o'lmas baytlari va shaxsiy ibratlarida bu zako unutilmas tarzda namoyon bo'lganligi haqida aytib ketishi qanchalar ta'sirli ta'lim va tarbiya bo'lur edi. Axir milliy g'urur hamda vatanparvarlik tarbiyasi quruq so'z va da'vatlarga emas, balki ayni mana shu yanglig' tahlil va talqinlarga asoslanishi har jihatdan maqbul emasmi?

Xulosa qilib aytganda, maktab o'quvchilarini milliy g'urur va vatanparvarlik ruhida tarbiyalashdek mas'uliyatli yumushning katta qismini bajarish yoshlarimizga ijtimoiy-gumanitar fanlardan saboq berayotgan murabbiylar zimmasidadir, desak, ayni haqiqatni bayon qilgan bo'lamiz.

FOYDALANILGAN ADABIYOTLAR:

1. O'zbekiston Respublikasi Konstitutsiyasi. "Adolat” milliy huquqiy axborot markazi. – T., 2023.

2. Mirziyoyev Sh.M. O'qituvchi va murabbiylar – Yangi O'zbekistonni barpo etishda katta kuch, tayanch va suyanchimizdir // Xalq so'zi. – T., 2020. – 1-oktyabr.

3. Abdulla Qodiriy. "O'tkan kunlar”, "Mehrobdan chayon” romanlar. – T., 1992.

4. Cho'lpon. "Kecha va kunduz”. Roman. – T., 2011.